

On

Hiljadu tristo pedeset i prva. Dah mu se leđi, a metalna pluća skupljaju dok prebrojava planete na kojima je tražio. Snežna pustinja, koja ga okružuje, kovitla se u vrtlozima bučnog vetra i završava na njegovoj kosi, trepavicama, obrvama. Dopušta da mu se grudvice pahulja tope u očima, pa ih zatvara. Neslane suze lede mu se na obrazima i u komadićima padaju na meki sneg, pored bosih stopala. Nag je, odeću je u potrazi odavno izgubio, ali o tome ne misli.

Ona je tu.

Ne ovde, ona mrzi *hladnoću*. Negde je u prečniku od nekoliko hiljada svetlosnih godina. Ipak, ne želi da propusti nijednu planetu u prostoru u kojem su konačno ograničili istovremeno prisustvo. Nepoznata bića okupljaju se oko njega, ispituju ga, odmeravaju.

Nije siguran žele li da ga povrede, ali se osmehuje.

Tu je.

Negde.

Ona

Hiljadu trista pedeset i prva. Da li je ovde već bila? Da li se izgubila?

Stoji na poljani nepregledne trave i posmatra iskežena stvorenja kako joj se preteći približavaju. Zna da je brža, ali je ipak podilaze žmarci od kandži i nemilosrdnih očiju. Okleva za trenutak zbog priviđenja senke koja se među njima kreće, a potom vadi oružje i uklanja jednog po jednog.

Topao vetar koji oseća na licu zbunjuje je i podseća na planetu koju je odavno napustila. Ovako, tu, među gomilom leševa, na dvestotine pet stepeni celzijusovih, koje očitava merač u njenoj utrobi, sigurna je da ovde nije bila. Samo je setna i usamljena.

Umorna.

On

Čudno je to što bih, bar u organskom delu, morao da osećam umor. Više i ne brojim koliko je tražim. Vreme je nevažno, besmrtan sam. Ona me je takvim načinila.

Ova hiljadu trista pedeset i druga je drugačija. Mogla bi da joj se dopadne, da poželi da ostane. Puste plaže od sitnih dijamanta i zeleni okeani. Tihi šum lišća drevnog drveća i vazduh sa ukusom soli.

Ja, međutim, ne osećam tragove njenog prisustva. A umem po ostacima mirisa da je prepoznam i da pokažem mesto na kom se duže od minuta zadržala.

Spuštam se na pesak, dopuštam da mi se sliva preko tela, propuštam ga, svetlucavog, kroz prste, mirišem ga i gladim. Sačuvaću ovaj trenutak za nju.

Ona je tu.

Negde.

Ona

On je tu.

Negde.

Sanjala sam ga kako me traži i kako mi poklanja lančić od kristala. Ovaj, oko mog vrata. Pipam ga i nežno prevrćem kroz prste. Vreme je

iz mog procesora obrisalo sećanje o tome da sam nekad bila smrtna. Ostali su zbunjujući patrljci nagoveštaja, isprekidane slike starog života. I ostao je on.

Njegova me energija održava i hrani, greje u večnim noćima međuzvezdanih putovanja. Zbog njega sam besmrtna. Zbog njega beskućna.

Ali nije ovde. Ne osećam tragove njegovog prisustva. A umem, po senci razmrljanoj na betonu, da ga prepoznam i da pokažem mesto gde je duže od minuta senku bacao.

Nije ovde.

Ali blizu je.

On

Blizu je.

A uvek kada je tako, on oseća *hladnoću*. Mada ovu, hiljadu tristo pedeset i treću, dva blizanačka sunca do sagorelosti prže. Hoda po vreloom pesku i među umotanim prilikama traži njene oči. I dok ruke stiska oko grudnog koša u pokušaju da se zagreje, oči u mimohodu prolaze.

Ne i njene.

Te bi prepoznao i da su izvađene.

Ona

Ponekad joj pred očima iskaču nepovezane slike, pa ih spaja u celinu kao puzzle. A onda dobija šume i gradove koji više ne postoje. I sada gleda slike. Sebe i njega i njihovu decu kako pre trista miliona godina postoje.

Iz jednog oka krenula bi suza, ali zbunjena sobom zastaje. Više nije sigurna da li za životom ili za *snovima* tuguje.

On

Hladno mi je i oko mene besni snežna oluja. U okolini se okupljaju nepoznate životinje. Nisam siguran žele li da me povrede, ali osmehujem se.

Ona je tu.

Negde.

Ona

Stojim u polju zbunjena milijardama života koje sam proživela. Priviđaj nasmejane senke i dalje, među razbacanim lešinama, opstaje. Ostavljam je.

Umorna sam.

On

Hiljadu tristo pedeset i četvrta. Dah mu se ledi, a metalna pluća skupljaju dok prebrojava planete na kojima je tražio.

Tu je.

Negde.

Ona

Hiljadu trista pedeset i četvrta. Da li je ovde već bila? Da li se izgubila?

Negde...